

Ngày cuối cùng bị mất

Tôi nghĩ về những đường thẳng chạy chéo trong không gian. Dù tôi có gặp lại Rei cả trăm lần, yêu cô cả trăm lần, thì cũng sẽ làm tổn thương và chia tay cô cả trăm lần đó. Chỉ cùng một lý do. Có lẽ tôi và cô yêu nhau, nhưng không ở cạnh nhau mãi được. Chẳng phải ngang trái cuộc đời gì, chỉ là do lựa chọn của mỗi người, và yêu nhau không đủ để thay đổi bản ngã vốn có.

1. Cửa sổ gió

Rei trở lại vào một ngày tháng Tư.

Là một ngày tôi cặm cụi với ipad để duyệt nốt kịch bản phim cho một quảng cáo ngân hàng, với cốc café voi hơn nửa đã nguội. Trời đổ dần màu tối, in mảng lên nhà thờ chìm sau dãy lá xanh non ngoài cửa sổ.

Gió thổi mát nhẹ như đèn bù cho cả ngày nóng chuyển mùa nắng cóm nhạt. Tôi ngược lên, và thấy tấm lưng của Rei. Không nhầm lẫn đi đâu được, vẫn bờ vai nhỏ ấy, chiếc áo cardigan màu navy ấy, và đặc biệt mái tóc buông lơ lửng tự nhiên xoắn những lọn nhỏ nâu nhạt không níu giữ. Tôi mấp máy gọi tên cô. Rei không nghe thấy. Đã bao nhiêu lâu rồi nhỉ?

Gấp ipad lại, tôi nhấp nốt ngụm café cuối, thả lưng vào ghế sofa êm bọc màu cát, nhìn Rei chăm chú, cố lục lại yêu thương từ một miền cũ kỹ. Rei ngồi bên cửa sổ to màu xanh nhạt như balcony, tựa tay vươn cổ trắng nhỏ ra bên ngoài. Cô từng rất thích những ngày gió. Và nghe nhạc.

Tôi hơi nghiêng đầu. Không còn sợi earphones màu mè nữa, chỉ còn hai dây trắng mảnh dẫn đến chiếc máy nghe nhạc màu đen trên bàn. Tôi bật cười. Rei cũng không nghe thấy, cũng chẳng cảm thấy tôi nhìn cô phía sau. Cô ngay trước mắt, mà nỗi nhớ cứ hiện về. Nỗi nhớ quánh đặc cả không khí, tưởng như những âm thanh bất tận từ chiếc tai nghe nhỏ rỉ ra sẽ trở thành những dòng nước buồn chảy được.

Trời thì gió, nhưng tôi thì bất động. Đã bao lâu rồi nhỉ?

Trên bàn Rei còn có một quyển sách và một cốc smoothie màu đỏ tím. Ngón tay cô gõ nhẹ lên bàn thanh thoi. Chẳng có vẻ gì là chờ đợi. Có lẽ cô ấy đến đây một mình. Vào một ngày đẹp trời, người ta cũng có hứng thú tận hưởng cuộc sống một mình lắm chứ. Nhưng chắc chắn Rei phải nhìn thấy tôi, hoặc nhận dạng ra tôi, hoặc là phải có một tí gì trong tiềm thức là có người ngồi ở góc sofa cạnh cửa sổ có dáng giống như một người cô đã từng quen biết chứ. Chưa nói đến là chúng tôi đã từng yêu nhau. Tại sao cô không cất tiếng gọi, tại sao cô không đơn giản là kéo ghế ra, ngồi trước mặt tôi và lẳng lặng ngắm nhìn tôi làm việc như ngày xưa vẫn thế? Và tại sao tôi không đứng lên, đi đến chỗ cô cho đến khi cô nhận ra, ngược mắt ngờ ngàng và mỉm cười trong ánh sáng cuối ngày? Mọi thứ có thay đổi gì đâu. Lần cuối gặp cô cũng chẳng phải là chia tay. Nhưng chúng tôi không gặp nhau nữa.

Nghĩ về Rei, tôi cứ ngỡ như đã thuộc về miền xa xôi lắm, nhưng nhìn cô xác thực nỗi từng sợi tóc lơ thơ trong khúc sáng từ ngoài hắt vào, thẳng như Rei vẫn ở cạnh tôi mới đây thôi. Thời gian có lúc tưởng kéo dài bất tận, thế mà gặp lại cứ nghĩ chỉ ngắn như một ác mộng cô đơn. Thế mà cũng gần ba năm rồi đây.

Tôi khẽ nhắc người dậy. Người ta khi gặp lại người mình yêu, cơ thể hoặc sẽ phản ứng quá nhanh hoặc sẽ chết lặng tại một chỗ. Có vẻ như tôi thuộc loại thứ hai. Kí ức mờ nhạt, tôi không nhớ rõ vì sao Rei chia tay tôi. Chỉ là một chuyến đi xa về, Rei biến mất. Không còn một dấu vết trong căn hộ hai đứa ở chung. Đến cả đôi dép cô đi trong nhà cũng được gói kĩ trong túi rác màu xanh. Tôi đi tìm mãi, nhưng chẳng thể nào thấy cô lại được nữa. Cuộc sống nhàm chán, nhưng không quá đổi khó khăn. Vẫn có những mối quan hệ

lấp vào, những khuôn mặt thay thế với mùi son môi luôn chạy theo quảng cáo mới nhất. Vậy mà giờ gặp lại Rei, tôi cứ như quên sạch tháng ngày qua, cả chuỗi quá khứ chỉ còn sót lại đúng cô ấy.

Tôi thẳng người, bước về phía cô ấy, kéo ghế và ngồi xuống.

Tôi hơi vươn cổ ra ngoài, nhìn về chiếc đồng hồ lớn chạm đá trên nhà thờ. Hơn 6h tối. Các cửa hàng sáng trưng dù trời vẫn còn màu xanh xám mờ. Tôi xoay lại nhìn Rei. Cô vẫn xinh như thế, và nhướn mắt nhìn tôi, và cười. Ba năm mà cứ như một bản Nocturne của Chopin. Tôi vội quay đầu, hướng mắt về phía tán cây đung đưa. Chà, nếu tôi cứ lặng ra nhìn cô ấy, đầu tôi sẽ bị trắng toát, trống rỗng xâm chiếm và chẳng nói được gì hay ho mất.

Rei bỏ tai nghe xuống, dùng hai ngón tay chạm chiếc ống hút, xoay xoay quanh thành cốc: "Sho, anh xong việc rồi đây à?"

2. Tám bản đồ

Sho-chan nhận ra tôi.

Dù có cố gắng giữ thân nhiên thế nào, đầu óc tôi vẫn như bị đánh bật bởi một chiếc lò xo. Tôi đã giữ mọi liên lạc ở mức nhỏ nhất. Thu mình vào trong căn hộ thuê ở phía nam trung tâm, tôi cứ nghĩ xác suất gặp lại người quen cũ sẽ chỉ còn là số không. Không có gì là khó nếu thực sự muốn biến mất, và yên ổn. Nhưng ngay khi nhìn thấy Sho, tôi biết là chẳng có ích gì. Giống như khóc trong mưa vậy. Sẽ không biết được bao nhiêu là đủ cho nỗi buồn. Nhưng tôi không chạy đi đâu cả. Tôi tiến nhanh đến khung cửa to sáng nhất, và thả tóc mình xuống, che bớt phần khuôn mặt đi. Nếu Sho không nhận ra tôi cũng chẳng sao, nhưng tôi biết mình đang bị phản kích. Đến mức quyển sách tôi đọc suốt trên tàu điện giờ cũng chẳng thể tập trung nổi vào nữa. Single mới của sleepy.ab chạy qua lại bên tai, tôi vươn ra hưởng một ngày gió đẹp.

Và chờ Sho.

"Sho, anh xong việc rồi đây à?"

Lông mày bên trái của anh hơi xô lên, tỏ ý ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh chóng, đôi mắt hơi giãn ra, và cười hiền. Y như ngày xưa, mỗi lần tôi cọ mũi vào má anh, anh cũng cười hiền như thế. Và Sho nhìn tôi rất lâu.

"Chúng ta đi dạo nhé". Sho đề nghị.

Tôi gật đầu.

Sho một tay cầm ipad, một tay để cho tay tôi khoác lên. Một cách tự nhiên và thói quen cũng chẳng phải là xấu xí. Sho không bao giờ đặt câu hỏi câu kì, hay đi sâu vào đời sống người khác. Nhưng những gì về anh ấy, thì chẳng thể nào biết trước được. Thông tin anh bất ngờ và thích thú. Thông tin tôi đều đều và tẻ nhạt. Bề mặt và hời hợt. Giữa tôi và Sho có một khoảng lặng lớn. Lớn đến mức cảm tưởng như tôi đặt một chiếc ghế, ngồi trên một mồm đá và nhìn biển đêm vô tận hết ngày này qua ngày khác. Sẽ chẳng biết bắt đầu từ đâu, điểm nhìn không có khởi đầu mà cũng chẳng có kết thúc. Dù ngày hôm nay sẽ chỉ gặp nhau thế thôi, nhưng rồi Sho sẽ tìm tôi lần nữa, tôi sẽ gặp anh lần nữa. Nếu hai người yêu nhau theo cách cũ, liệu họ có chia tay theo cách cũ không?

Sho cùng tôi đi ra ga điện ngầm. Bước gần về những con phố lớn, Sho buông nhẹ bàn tay xuống cổ tay tôi, rồi nắm tay tôi lúc qua đường.

Cảm giác dễ chịu đó lại ủa về, run nhẹ trong từng mạch máu. Và tôi khẽ xiết tay Sho.

Ước gì tôi có thể yêu anh trong một ngày.

Tôi không cho Sho số điện thoại của mình. Ước gì tôi có thể làm thế, để quay lại yêu anh dễ dàng hơn, nhưng khi đó bỏ đi cũng khó hơn gấp ngàn lần.

Tại sao tôi luôn nghĩ đến việc bỏ đi như là lựa chọn duy nhất? Tại sao vẫn ham muốn khi biết trước kết cục sẽ rất tan và tàn?

...

"Em dịch nhiều sách, đã bao giờ em nghe tới hồ muối Uyuni ở Bolivia chưa?"

"Chưa. Ở đó có gì?"

"Vào mùa mưa, hồ muối đó sẽ trở thành tấm gương khổng lồ, phản chiếu mọi thứ. Phản chiếu bầu trời, kể cả chính em. Người ta gọi những lúc như thế là nơi trời và đất gặp nhau."

Im lặng.

"Anh sẽ đi Bolivia tháng tới. Rei đi cùng anh không?"

...

Đây là chuyện cuối cùng xảy ra giữa chúng tôi. Ý nghĩ trở thành một phần chuyển đi của Sho khiến tôi háo hức. Nhưng vì lí do công việc lúc đó có một số trục trặc sao đó, tôi không nhớ rõ nữa, nên đã chẳng thể đi được. Sho lên đường như một phần tất yếu của cuộc sống, như anh sinh ra là phải đi như vậy. Tôi ở nhà một mình, đẩy cái ghế sofa ra trước cửa sổ lớn. Đã rất nhiều đêm như thế. Đằng sau lưng là tấm bản đồ thế giới to đùng, Sho đánh dấu những pin nơi anh từng đi. Tôi ngồi khoanh chân, nhấp một ngụm bia, bật đĩa klavier của Bach, nhìn chăm chăm tấm bản đồ lớn đó.

Tokyo chỉ là một điểm nhỏ xíu, và tôi chỉ là một hạt bụi li ti mắc kẹt trong đó. Nhưng tôi ổn, không có nhu cầu biết quá nhiều. Sho từng bảo việc tôi không bước ra khỏi bên ngoài, giống như mọi quyền sở chỉ có bản đồ tàu điện ngầm của Tokyo và Osaka mà không có bản đồ thế giới. Đây là sự thực. Tôi đi làm về, tự chào mình và nấu mì ăn. Và nghe nhạc, và xem phim, và thiếp đi trên sofa nhìn ra bên ngoài triệu điểm sáng đến sớm chỉ còn lớp sương mờ.

Tôi nghĩ về Sho. Như những ngày gió không bao giờ ở lại lâu. Gió ở một chỗ cũng chẳng còn ý nghĩa.

Tôi dọn đi nơi khác. Cũng chẳng buồn đến mức mà gào to khóc lấy một lần.

Thế mà cũng được ba năm.

Ngày hôm sau, tôi quay lại hàng cà phê. Và nhìn thấy Sho.

Cả tuần sau đây tôi nhìn thấy anh, gặp anh, nói chuyện với anh, và cùng nhau đi đến điểm ga tàu điện. Trong vài lần khoác vai, anh quay sang tôi thì thầm, miệng ghé sát tai tôi ngọt ngào. Chủ nhật cuối tuần, ngay trước khi tôi đưa thẻ áp lên khu vực cửa vào ga, Sho kéo tôi lại, và hôn.

Ở thành phố này, chẳng có mấy cái hôn tạm biệt.

Ít nhất là đối với những người trẻ độc thân.

3. Hoàng hôn đêm.

Rei dựa vào vai tôi suốt trên tàu đi về khu Shimokitazawa. Thi thoảng tôi quay sang, hôn nhẹ vào mái tóc êm và thơm ấy. Cuối cùng cô cũng ở cạnh tôi. Dù tôi không còn biết gì về Rei nữa. Số điện thoại cũng

không. Rei không nói về lí do cô biến mất ngày trước. Nhưng cô đã sống tốt. Tôi cũng sống tốt. Và gặp lại nhau. Thế là tốt lắm rồi.

Rei bước vào nhà, mắt nhìn quanh như để kiểm những gì còn sót lại thân quen ngày trước. Hoặc chỉ là quan sát căn hộ mới, tôi cũng không rõ nữa. Trong khi tôi loay hoay đun nước để nấu mì soba, Rei đã co chân lên sofa nâu cũ, mắt ngược nhìn vào tấm bản đồ lớn, nay đã dính thêm đầy pin trên khắp vùng Nam Mỹ. Khi tôi bê hai bát mì to dùng để lên bàn, và ngồi xuống cạnh Rei, thì cô đứng dậy, đi về phía cửa sổ trong cùng. Tôi gọi cô, nhưng cô không nghe thấy, hoặc tỏ như không nghe thấy. Ở cạnh cửa sổ đầy gió đó, có nhìn thấy gì đâu.

Tôi nhìn Rei bất động, đi vào phòng và ôm cô từ phía sau. "Ở đây không nhìn thấy cả thành phố như trước..." "Ừ, nhưng bù lại cảnh hoàng hôn sẽ rất đẹp. Ở Budapest còn đẹp hơn gấp nhiều lần..." Rei không nói gì nữa. Cô chỉ run lên. Và khóc. Tôi xoay cô lại, hôn lên những giọt nước vỡ trên khoé mắt, gờ mũi, hôn lên má và cả cằm nữa. Rei ngồi thụp xuống, khóc như một đứa trẻ con đi lạc. Tôi chẳng thể xin lỗi vì những lời nói ra, nhưng lòng thì vỡ tan.

"Sho, em không thể tiếp tục nữa..."

"Em không đi đâu cả. Anh có thể yêu em nhưng anh không bao giờ hiểu những người như em. Em không chờ nữa..."

Rei ôm tôi, nói nghẹn lời và khóc. Tôi ôm cô trong phòng tối, nhìn ra ngoài mông sáng hắt vào. Tôi nhìn thấy hai bát mì đã trưng phên lên. Sofa da lộn cũ, ba đôi giày treo góc cửa, vài cái ô. Đèn chấm trắng sáng lên mờ đi từ chiếc máy tính xách tay trên bàn. Tất cả vẫn thế. Tất cả vẫn cố hữu như cái cuộc sống độc thân di động của tôi. Chỉ có Rei xuất hiện, rồi sẽ biến mất. Thành phố tôi cứ nghĩ chật chội, nhưng chỉ cần ai đó biến mất, dù có lục tung mọi ngõ ngách cũng chẳng thể tìm lại lần nữa. Tôi vẫn chưa biết gì về cô ấy cả. Tôi ôm cô chặt hơn, đặt những nụ hôn lên cổ. Cô ấy rồi sẽ biến mất thôi. Tôi chỉ biết có thế.

Sáng hôm sau tỉnh dậy trên giường, Rei đã đi từ lâu. Tôi chạm tay vào phần cô ấy đã nằm cạnh, chỉ còn một ít cảm giác mơ hồ. Tôi nằm cả ngày cho đến khi ánh nắng chiều hắt vào cửa sổ, nghĩ về rất nhiều thứ. Những gì Rei nói với tôi. Những gì xảy ra ba năm trước. Cứ như được nói liền với nhau, hôm qua là ngày cuối cùng bị mất của ba năm trước. Hôm qua là ngày chia tay của ba năm trước. Phải mất rất lâu, tôi mới nhận thức được điều đó.

Tôi nghĩ về những đường thẳng chạy chéo trong không gian. Dù tôi có gặp lại Rei cả trăm lần, yêu cô cả trăm lần, thì cũng sẽ làm tổn thương và chia tay cô cả trăm lần đó. Chỉ cùng một lí do. Có lẽ tôi và cô yêu nhau, nhưng không ở cạnh nhau mãi được. Chẳng phải ngang trái cuộc đời gì, chỉ là do lựa chọn của mỗi người, và yêu nhau không đủ để thay đổi bản ngã vốn có.

Trời thì vẫn gió như thế. Rồi tôi sẽ sống tốt. Rei sẽ sống tốt.

Có gặp lại nhau là tốt rồi.